

พิมพ์และซิ่นให้ตำหรวด พิมพ์กับซิ่นก็ต้องติดตารางคนละหลายปี เท่าที่ท่านเพียงแต่ไล่ไปจากบ้านก็นับว่าเป็นความกรุณาอย่างสูงสุดแล้ว” หุดนึ่งไปสักครู่พลก็กล่าวต่อไป “เอาละ ทุกๆ คนไปทำงานตามหน้าที่ของตนได้”

มีเสียงพิมพ์คังซิ่นในหมู่คนใช้ชายหญิง ทุกๆ คนต่างเกลียดชังซิ่นกับพิมพ์ยิ่งที่สุด ต่างพากันลุกซิ่นเดินย่อยๆ กันออกไปจากห้อง นายวิจิตรร้องเรียกซิ่นกับพิมพ์เมื่อเห็นทั้งสองกำลังจะลุกซิ่น

“เดี๋ยวก่อน ซิ่นกับพิมพ์”

ทั้งสองนั่งก้มหน้าก้มตา ต่างรู้สึกสำนึกในความผิดของตน นายวิจิตรเป็นผู้ใหญ่ที่เต็มไปด้วยความเมตตา กรุณาหากที่จะหาใครเปรียบเหมือน

“ฉันเสียใจมากที่เกิดเหตุจรตต่อฉัน” นายวิจิตรพูดเสียงกังวาน “ฉันหมดความไว้วางใจแก่เสียแล้ว ขอให้แกพากันไปจากบ้านฉันเถิด ซิ่น-เจ้าอย่าลืมนะเจ้าใดเสียนางพิมพ์เป็นเมียของเจ้าแล้ว และบัดนี้นางพิมพ์กำลังมีท้องกับเจ้า ถ้าเจ้าเป็นลูกผู้ชายก็ขอให้เจ้าจงเลี้ยงดูนางพิมพ์เป็นเมียของเจ้าต่อไป ฉันสงสารเจ้าเหมือนกันเพราะรู้ดีว่า ถ้าเจ้าไปจากบ้านนี้แล้ว เจ้าจะต้องลำบากยากแค้นในเรื่องที่อยู่อาศัยตลอดจนงานอาชีพ ยิ่งเวลานี้ทางการได้จำกัดน้ำมันด้วยแล้ว เจ้าคงจะหารถขับไม่ได้ง่ายๆ หรือค แต่ฉันแหละ เจ้าได้ทำตัวของตัวเอง หย่านักว่าฉันโหดร้าย และไม่ต้องเสียใจ ฉันได้ลงโทษเจ้าสมควนแก่ความคิดแล้ว”

คนขับรถกับสาวใช้ต่างคลานเข้ามากราบลงแทบเท้านายวิจิตรด้วยความเคารพยิ่ง

“ฉันคิดไปแล้วจะท่าน” ซิ่นพูดพลางร้องไห้พลาง “ฉันเป็นมนุษย์ที่เลวชาติที่สุด”

นิกรยกเท้ากระทืบพื้น แล้วร้องซิ่นดังๆ

“หม่อม-หย่ามาพริ้วราพันไว้ย คนหย่างเจ้าใคร